

Ifjúsági térválasztó

Szekcióösszefoglaló

Megpróbálom öt pontban összefoglalni azt a szerteágazó beszélgetést, ami a mi csoportunkban hangzott el. Elsőként a szerteágazóságot emelném ki, nagyon sok helyen, sokféle szerepből próbálunk a fiatalokkal együttműködni és különféle épített környezetben teret biztosítani nekik. Ez lehet múzeum, közművelődési kisintézmény, kistelepülés vagy egy nagy, agora típusú szolgáltató hely. Tehát nagyon sok

helyen megfogalmazódik az igény arra vonatkozóan, hogy ezzel kezdjük valamit. Ritka az, hogy manapság a fiatalságnak ifjúsági közösségi teret lehet építeni. Fontos, hogy ilyenkor mindig a közös gondolkodás legyen az alap, lényeges motívum, hogy a nulláról tervezünk, találunk ki és építünk fel valamit a fiataloknak. Ennél sokkal általánosabb, hogy már egy meglévő teret él be egy újabb ifjú generáció, és kezdi

használni azt, megtölti funkcióval, kitalálja, hogy miként lehet akár egy dohos, fénytelen pincéből élő közösségnek helyet adó otthonos teret varázsolni. Hogyan lehet akár egy kistelepülésen a művelődési házban megtalálni azt a szegletet, ami többfunkciós térként működhet, a fiatalok által használható és mindeközben más szolgáltatásokkal együtt tud létezni abban az épületben? Illetve miként lehet egy nagy közművelődési intézményi struktúrában gondolkodásba bevezetni egy olyan szolgáltatást, ami ingyenes, nyitott a fiatalok számára és lehetővé teszi a közös munkát? Ha látunk ebben lehetőséget, akkor vajon hogyan tudja kiegészíteni az egyik a másikat? Nagy általánosságban elmondható, hogy a fiatalok terei mind fizikailag, mind gondolkodásban nem önállóan épülő terek, hanem valamihez kapcsolódnak.

Ami szerintem igazán izgalmas és fontos, hogy az is kiderült, hogy több generációt is összeköt, nemcsak a fiatalokat, hanem lehetnek olyan szolgáltatások, amiket a fiatalok adhatnak más generációknak, vagy fordítva egy másik generáció adhat a fiataloknak. Ez lenne a harmadik pontunk, hogy hogyan tud a generációk közötti párbeszédet ezekben a terekben megteremtődni.

Csapatépítő foglalkozás

Emellett fontos még az is, hogy folyamatosan tudjunk megújulni. Figyelemmel kell lenni arra, hogy egymásra növekvő generációkról van szó. Egymás után belenőnek a művelődési házak báziskorosztályába, majd kinőnek belőle. Minden generáció új igényekkel, ötletekkel, kreativitással, problémákkal érkezik, így ha ma kitalálok valamit, ami ma jó lehet az adott közösségnek, akivel ma dolgozom, az már nem biztos, hogy az utánuk jövőknél is működni fog, azaz az állandó megújulásra van szükség. Itt kell, hogy visszaüljek a térpszichológiára, miszerint egy adott tér, csak akkor lesz az enyém, hogyha dolgozok érte. Ma közösen létrehozok egy fiatalal egy teret, azt ő maga-

ének fogja érezni, de aki utána jön, csak akkor fogja magáénak érezni, hogyha ő is tehet ezért a közösségért. Izgalmas lenne az építész úrral tovább diskurálni arról, hogy a mai fiatalok, vagyis a mostani generáció, miként viheti be a maga köveit és hogyan építheti be azokat a művelődési házba. Mert nagyon valószínű, hogy a mostani kornak

is megvannak a maga kövei, amik megérdemlik az adott épületbe való bekerülést.

Az utolsó pont a folyamatos információgyűjtés és az erőforrások lehetőségeinek az összekapcsolása. Információt azért kell gyűjteni, hogy minél mélyebben megismerjük azt a korosztályt és az igényeket, akivel éppen dolgozunk. Újra és újra megkérdezni azt, amit már tavaly és tavaly előtt is megkérdeztem, leellenőrizni, azért, hogy ami rendelkezésemre áll erőforrás, azon mindig tudjak finomhangolást végezni. Régebben egy újonnan a csoportomba kerülő tagnál egy sima bemutatkozással, egy „hogyan hívnak, honnan jöttél” kérdéssel kezdtem. Ma ehelyett azt mondom, hogy helló, hogyan képzelésd el egy ideális ifjúsági közösségi teret. Valószínű, a teremben mindenkinek van erről gondolata. Nagyon fontos ez a kérdés, ez tekinthető alapnak, de hogy ez hogyan illeszthető a fiatalok igényeihez, az már kérdéses. Ezért kell informálódunk. Illetve, ha én elkezdek a saját elképzeléseimből megvalósítani valamit, az lehet, hogy egy erőforrás lesz, amit be kell mutatnom, be kell vezetnem a köztudatba. Nekem kell megszólítanom egyenként a jövőbeli közösségem tagjait, nekem kell mondanom, hogy *Gyere, itt vagyok, bejöhetsz, használhatsz, a teret is, meg engem is!* Tudunk együtt dolgozni, de ehhez folyamatosan szükség van az erőforrások egyeztetésre.

És ezzel az öt pontom végére értem. Nagyon szerteágazó és nagyon izgalmas volt a beszélgetés. Szerintem nem is értünk a végére.

BORDA BALÁZS a kecskeméti Hírös Agóra Kulturális és Ifjúsági Központ Nonprofit Kft. munkatársa, 1994. óta dolgozik fiatalokkal, végzettsége szerint szociális munkás, szocioterapeuta és diákreaxációs tréner. A Hírös Agóra Helpi Ifjúsági Fejlesztő Műhelyében feladata a négy ifjúsági közösségi tér szakmai irányítása, önkéntesek fogadásának koordinálása és ifjúsági fejlesztő foglalkozások vezetése. A fiatalokkal végzett munkája során figyelmet fordít arra, hogy kalandos élményszerzéssel és ezen keresztül új tapasztalatokkal, tanulással ajándékozza meg a foglalkozásai résztvevőit. A közművelődés és az ifjúsági munka területén végzett szakmai munkáját 2017-ben Lehel László díjjal ismerték el.